

Respect pentru oameni și cărți
De același autor:

Romane

- *În lipsa președintelui* (cu Bill Clinton)
- *Grădina Zoologică* (cu Michael Ledwige)
- *Invizibilul* (cu David Ellis)
- *De-a v-ați ascunselea*

Seria *Women's Murder Club*

- *A 11-a oră* (cu Maxine Paetro)
- *A 10-a aniversare* (cu Maxine Paetro)
- *A 9-a judecată* (cu Maxine Paetro)
- *A 8-a mărturisire* (cu Maxine Paetro)
- *Al 7-lea cer* (cu Maxine Paetro)
- *A 6-a țință* (cu Maxine Paetro)
- *Al 5-lea călăreț* (cu Maxine Paetro)
- *4 Iulie* (cu Maxine Paetro)
- *Al 3-lea caz* (cu Andrew Gross)
- *A 2-a șansă*
- *1-ul pe lista morții*

Din seria *Summer*

- *Croaziera* (cu Howard Roughan)
- *Bikini* (cu Maxine Paetro)
- *Salvamarul* (cu Andrew Gross)

Din seria *Alex Cross*

- *Detectivul Alex Cross*

Din seria *Private*

- *Private. Agenția de investigații* (cu Maxine Paetro)

JAMES PATTERSON
ȘI CANDICE FOX

NICIODATĂ NICĂIERI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

Niciodată Nicăieri / James Patterson, Candice Fox; București: RAO
Distribuție, 2019

ISBN 978-606-006-215-8

I. Fox, Candice

821

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON, CANDICE FOX
Never Never

Copyright © James Patterson, 2016
Ediție publicată prin înțelegere cu Little,
Brown and Company, New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2019
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Alexandru Szollo prin Lingua Connexion

2019

ISBN 978-606-006-215-8

CAPITOLUL 1

- Dacă ajungi în tabără înaintea mea, s-ar putea să te las să scapi cu viață, spuse Soldatul.

Era șansa pe care-o dădea tuturor. Cea mai dreaptă judecată pentru fărădelegile comise împotriva oamenilor săi.

Tânărul zăcea smiorcăindu-se în nisipul de la picioarele lui.

Pe Soldat îl scârbiseră întotdeauna lacrimile. Cea mai josnică formă de exprimare, un simptom fizic al unei slăbiciuni psihologice! Soldatul înălță capul și privi peste deșertul întunecat, spre luminile de la marginea taberei. Cerul întunecat era doldora de stele, acoperite ici-colo de nori hoinari. Trase aer rece de deșert în plămâni.

- De ce faci treaba asta? scânci Danny.

Soldatul trânti ușa dubei și răsuci cheia. Își puse ochelarii cu vedere pe timp de noapte la gât și se îndepărtă cu pași mari de trădătorul care tremura. Se apropie de o stâncă mare. Urcă pe ea și arătă cu brațul întins spre nord-est.

- La un unghi de zero-patru-șapte, la o distanță de un kilometru șazeci și doi, te-așteaptă arma ta, se răsti Soldatul.

Se răsuci pe călcăie și arătă spre nord-est.

- La un unghi de trei-unu-cinci, la o distanță de un kilometru șazeci și șapte, mă așteaptă arma mea. Mina se află chiar la nord de-aici.

– Ce vrei să spui cu asta? se tângui trădătorul. Iisuse Hristoase! Te rog, te rog eu mult, nu face asta!

Soldatul sări de pe stâncă, își aranjă centura și-și trase chipiul pe față. Tânărul trădător se ridicase anevoie în picioare și stătea tremurând lângă dubă, cu brațele slăbite lipite de piept.

„Judecata e datoria celor drepți“, gândi Soldatul. „Nu e loc de milă. Doar de furie față de cei care și-au uitat onoarea!“

Chiar și în timp ce cuvintele cunoscute îi treceau ușor prin minte, simțea furia rece crescând înlăuntrul lui. Umeirii i se încordară, și nu reuși să nu rânjească în timp ce se întorcea să-și înceapă misiunea.

– Avem undă verde, soldat, spuse el. Să plecăm!

CAPITOLUL 2

Danny îl urmări pe Soldat dispărând în lumina palidă a lunii, cu puțin înainte să fie acoperită de nori. Întinericul care-l învăluia era desăvârșit. Căută ușa dubei din partea șoferului, trase de ea și se opinti în fereastra din spate. O spărtură lungă se întindea în sus în mijlocul parbrizului. Alergă și făcu la fel și-n cealaltă parte. Îl cuprinse panica. Oare ce făcea? Chiar dacă reușea să urce-n dubă, cheile dispăruseră. Se întoarse în direcția opusă și o luă la goană în beznă, spre nord-est. Cum dracului să fi găsit ceva acolo?

Luna străluci din nou printre nori, lăsându-l să întrevadă întinderea de nisip uscat și stânci, apoi dispăru. Se împiedică și alunecă pe un dig abrupt. Transpirația îi lipi nisipul de mâini și de obraji. Respira gâfâind și chinându-se nebunește să ia aer.

– Te rog, Doamne, striga el, plângând. Te rog, Doamne, te rog!

Alerga orbește prin întuneric, dând cu putere din brațe și împiedicându-se din când în când de plante deșertice ascuțite ca briciul. Trecu un mic deal stâncos și văzu luminile taberei sclipind în depărtare. Nu-și dădea seama cât de departe erau. Oare trebuia să încerce să ajungă în tabără? Strigă. Poate avea să-l audă cineva care patrula.

Danny ținea privirea în pământ în timp ce alerga. I se părea că fiecare umbră și fiecare undă din nisip semănau a armă. Se năpusti asupra unui buștean uscat care semăna cu o pușcă, îngenunche și se împletici prin întuneric. Pieptul i se scutura de suspine. Era o sarcină imposibilă.

Primul sunet fu un șuierat, mai ascuțit și mai puternic decât vântul. Danny se îndreptă, alarmat. Al doilea șuierat fu urmat de o bufnitură greoaie, și înainte să apuce să lege cele două sunete între ele, Danny se trezi pe spate, în nisip.

Durerea-i radie din braț, ca într-un val roșu-aprins. Tânărul se prinse de cotul distrus și simți golul cumplit din locul unde-i fuseseră antebrațul și mâna. Din stomac i se ridicară strigăte ascuțite, puternice. În valul roșu din spatele ochilor îi apărură vedenii cu mama lui. Se rostogoli și se ridică în picioare, cu greu.

Nu avea să moară așa. Nu avea să moară în întuneric.

CAPITOLUL 3

Soldatul privea prin luneta puștii în timp ce tânărul se împleticea. Cu mâna care-i rămăsese se ținea de ciot. Soldatul văzuse carabina Barrett M82 retezând cu totul capete de pe umeri în Fâșia Gaza. Nici în deșertul australian arma nu dezamăgea. Întins pe burtă pe o culme, Soldatul aranjă uriașa carabină neagră și-și lipi partea de sus a ochiului de lunetă. Respiră, dădu înapoi, apăsă pe trăgaci și-l privi pe puști prăbușindu-se în timp ce glonțul de intimidare-i șuiera pe lângă ureche.

„Ce urmează? Un picior? O ureche?“

Soldatul era surprins de propria brutalitate. Știa că nu era demn de simțul dreptății unui militar să se joace cu trădătorul, dar tot ardea de furie.

„Ne-ai fi dat de gol“, își spuse el, fierbând, în timp ce-l urmărea pe băiat cum alerga prin întuneric. „Ne-ai fi sacrificat pe toți.“

Nu există pe pământ o făptură mai josnică decât un hoț, un escroc și un trădător. Să aduci moartea unui camarad de front nu era niciodată ușor. Într-un fel, semăna cu o a doua trădare.

„Uită-te ce m-ai silit să fac“, gândi Soldatul, în timp ce-l urmărea pe puștiul care zbiera în vânt. Îl lăsă să zbiere. Vântul avea să-i ducă glasul spre sud, departe de tabără.

Strigătele unui trădător. Avea să le țină minte, pentru vremurile când slăbiciunea avea să-l cuprindă.

Soldatul se foi în nisip, se pregăti să tragă un glonț în cap și-l urmări pe Danny în obiectivul lunetei. Se ridică pentru ultima oară.

– Țintă detectată, murmură Soldatul pentru sine, expirând încet. Execut ordinul.

Apăsă pe trăgaci.

Ceea ce văzu prin lunetă îl făcu pe Soldat să zâmbescă amar. Se ridică, închise bipodul din capătul armei uriașe și puse arma pe umăr.

– Țintă eliminată. Misiune îndeplinită.

CAPITOLUL 4

Șeful Morris a fost cel care m-a chemat în camera de interogatoriu. Stătea în partea stângă a mesei, pe unul dintre scaunele anchetatorilor, și mi-a făcut semn să mă așez în dreapta, unde stau de obicei infractorii.

– Ce? am întrebat. Ce-i cu toată chestia asta, Tataie? Am treabă.

Avea o expresie serioasă pe față. Nu-l mai văzusem așa de ultima oară când îi trăsese un pumn lui Nigel de la Omucideri pentru că-mi ocupase locul de parcare. Șeful fusese obligat să-mi dea o muștrare aspră, în scris, și nu-i picase deloc bine.

– Ia loc, detectiv Blue.

„Să-mi bag picioarele“, mă gândeam. „E groasă rău.“ Știu că-am dat de belea când Șeful mi se adresează cu titulatura oficială.

Adevărul e că petrecem cea mai mare parte a timpului împreună departe de holurile aglomerate ale Centrului Poliției Sydney din Surry Hills¹.

Aveam douăzeci și unu de ani când am început să lucrez la Infracțiuni Sexuale. Era prima mea misiune după doi ani de patrulare pe străzi, așa că m-am mutat în

¹ Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)

birourile Poliției Metropolitane din Sydney cu destul de multă frică-n sân, cu gândul la noua mea funcție și la responsabilitățile aferente ei. Mi se spusese că eram prima femeie din Departamentul de Infrafracțiuni Sexuale după cinci ani. Mie-mi revenea sarcina de-a-i învăța pe băieți cum să se poarte cu femeile în situații de criză. Departamentul era la pământ; eu trebuia să-l ridic, repede. În primele câteva săptămâni, la cafenea, Șeful mormăise un salut demoralizat către mine, și-atât. Am avut destule nopți nedormite în care m-am tot gândit la faptul că se vedea de la o poștă că n-avea încredere în mine, întrebându-mă cum să-i demonstrez că se înșela.

După o primă lună punctată de vreo două cazuri de viol cu violență și două-trei atacuri violente, mă înscriseram la antrenamente de box unu la unu la o sală de sport din apropierea apartamentului meu. Din ce văzusem, era bine pentru o femeie din orașul ăsta să știe să arunce un upercut iute. Așteptasem în fața biroului sălii de sport în seara aceea, fiind sigură că tânăra musculoasă care-și bandaja pumnii în vestiar era antrenoarea mea.

Dar șeful Morris, într-un maiou gri, transpirat, a fost cel care m-a bătut pe umăr și mi-a spus să intru în ring.

În ring, șeful îmi spunea „Blue“. În birou, mormăia.

Acolo, în camera de interogatoriu, nu era nici urmă de căldura care era între Blue și Tataie în ring. Privirea șefului era rece. Am simțit ceva din groaza din primele mele zile la locul de muncă.

– Tataie, am spus. Care-i treaba?

Luă carnețelul de declarații și un creion de lângă reportofon și le împinse spre mine.

– Fă o listă cu lucruri din apartamentul tău de care o să ai nevoie cât ești plecată. S-ar putea să dureze câteva săptămâni. Obiecte de toaletă. Haine. Lucruri de genul ăsta.

– Unde plec?

– Cât de departe poți, oftă el.

– Șefule, vorbești aiurea, am spus. De ce nu pot să mă duc acasă și să iau chiar eu lucrurile astea?

– Pentru că-n clipa de față apartamentul tău e plin de ofițeri de la Criminalistică. Ți-au blocat strada. Ți-au blocat și mașina, detectiv Blue, spuse el. Nu te duci acasă.

CAPITOLUL 5

I-am răs șefului în nas, tare.

– Bună treabă, Tataie, am spus, ridicându-mă.

Scaunul meu scrâșni puternic pe gresie.

– Uite ce-i, îmi plac glumele bune, ca oricui, dar sunt ocupată până-n gât. Nu-mi vine să cred că te-au convins să faci treaba asta. Bună treabă, prietene. Hai, deschide ușa aia.

– Nu-i o glumă, Harriet. Stai jos la loc.

Am răs din nou. Asta fac când am emoții. Râd și zâmbesc larg.

– Am cazuri.

– Apartamentul și mașina ta sunt supuse unei analize medico-legale în legătură cu cazul celor trei fete ucise la râul Georges¹, spuse Șeful. Trânti un dosar gros între noi, pe birou. Era burdușit cu hârtii și fotografii, declarații ale martorilor, pe hârtie galbenă, și fișe medico-legale, pe hârtie roz.

Știam bine dosarul. Îl văzusem dus de colo-colo de băieții de la Omucideri, din mână-n mână, ca pe-o Biblie a ororilor. Trei studente frumoase de la universitate, toate brunete, toate găsite pe aceeași porțiune noroioasă a

râului Georges. Morțile lor, survenite la exact treizeci de zile distanță una de cealaltă, fuseseră violente, cumplite și îndelung planificate. Tânjeam după cazul ăla. Dar i-l dădusem hoțului de locuri de parcare, detectivul Nigel Spader, și haitei sale de copoi de la Omucideri. Săptămâni întregi stătusem la serviciu, fierbând de furie în fața ușii biroului lor de caz, înainte ca furia să-mi dispară în sfârșit.

M-am lăsat la loc pe scaun.

– Ce-are de-a face asta cu mine? am întrebat.

– E rutină, Blue, spuse Șeful cu blândețe.

Întinse mâna și o puse peste a mea.

– Nu fac decât să se-asigure că nu știi.

– Ce să știi?

– L-am găsit pe ucigașul de la râul Georges, spuse el.

Mă privi în ochi.

– E fratele tău, Blue. E Sam.

¹ Râu din Sydney, Australia (n.tr.)